



ת"פ 5876/12/16 - מדינת ישראל נגד איירוס דסלין - עניינה הסתיים, אמבט גזהאין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 5876-12-16 ישראל נ' דסלין ואח'
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. איירוס דסלין - עניינה הסתיים
2. אמבט גזהאין

הנאשמות

הכרעת דין

לאחר שהודעתי על הרשעתה של הנאשמת 2 (שתיקרא להלן גם: "הנאשמת") בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום, אפרט להלן את נימוקיי.

כללי

- נגד הנאשמות הוגש כתב אישום שעניינו תקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וכן התנגדות למעצר, עבירה לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט-1969 (להלן: "פסד"פ").
- הנאשמת-1 הודתה והורשעה בעובדות כתב אישום מתוקן והדין בעניינה הסתיים. הנאשמת 2 כפרה באשמה ונוהל הליך הוכחות לבירור אשמתה, ואלה נימוקי הכרעת הדין בעניינה.

עובדות כתב האישום המתוקן

- על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25.12.2015 יצאו הנאשמות לבלות בבר במרכז העיר ושם שתו לשוכרה. בשעה 03:30 לערך עצרו מונית לכיוון קריית מנחם ועלו עליה. כשהגיעו לקריית מנחם אמרו הנאשמות לנהג המונית, מוחמד עוויו, שאיבדו את הארנק ואין בידן כסף לשלם לו. הנהג פנה לניידת משטרה שעמדה בסמוך עמוד 1



ברחוב מקסיקו והלין בפני השוטרים על הנאשמות. השוטר אימן אבו עביד ניגש לנאשמות והן מסרו לו שאין ברשותן כסף. השוטר אימן ביקש מהנאשמות להזדהות ובתגובה קיללה אותו הנאשמת-1 ואמרה שהיא מסרבת לדבר עם שוטר. בהמשך, ניגשה השוטרת ליאור ללוש אל הנאשמות וביקשה מהן לעלות לביתן ולהביא כסף לנהג, אך אלה טענו שאין בביתן כסף. השוטרת רותם דהן הצטרפה אליה וביקשה מהנאשמות להזדהות אך השתיים קיללו אותה: **"את בת זונה, שרמוטה, למה מי את בכלל?"** ודחפו אותה. בשלב זה ניסו השוטרים לעצור את הנאשמות אך הן התנגדו למעצר. נאשמת 2 התפרעה והכתה את השוטרת רותם בכך שסטרה לה בראשה ובפניה. לאחר שהשוטרים ניסו להשתלט על נאשמת-2, היא תפסה את ידה של השוטרת רותם ולחצה אותה חזק בציפורניה. בתום הנסיעה הבחינה השוטרת רותם שנאשמת-2 אינה אזוקה וביקשה לאזוקה אולם הנאשמת הרימה את ידה למעלה וצעקה על השוטרת. לאחר שנאזקה תפסה את ידה של השוטרת רותם והחדירה את ציפורניה אל גב ידה. השוטרת ליאור ביקשה מנאשמת-1 למסור את הטלפון הנייד שלה, אולם נאשמת-1 התנגדה, דחפה את השוטרת ליאור, נשכה את השוטר אימן ושרטה אותו. גם לאחר הגעתן לתחנה, המשיכו הנאשמות לקלל את השוטרים ולהתנגד למעצר.

תשובת הנאשמת לכתב האישום

4. הנאשמת כפרה במיוחס לה בכתב האישום. בתשובתה לאישום הודתה בנוכחותה בזמן ובמקום הרלוונטיים. טענה שנכלאה במונית יחד עם חברתה בניגוד לרצונה, וכי הנהג איים על שתיהן שיסיע אותן לכפר ערבי. טענה שלא שרטה ולא קיללה את השוטרת, אלא ההיפך, לטענתה היא זו שנחבלה ע"י השוטרים. עוד טענה שלא הרימה ידיים ולא התנגדה למעצר אלא שיתפה פעולה עם השוטרים וביקשה מהם הזדמנות להסביר את עצמה.

דין והכרעה

אדון באירוע על פי סדר השלבים שבו תוך שאתמקד בחלקה של הנאשמת-2, כדלקמן: השלב הראשון - האירועים בשטח; השלב השני - ההתרחשויות בנייד ובחניון התחנה; והשלב השלישי - ההתרחשויות בתחנה.

שלב ראשון - האירועים בשטח

5. בשלב זה מיוחס לנאשמת:

שקיללה את השוטרת רותם במילים: "את בת זונה שרמוטה, למה מי את בכלל?", לאחר שהתבקשה להזדהות;

שדחפה את השוטרת רותם;

שהתנגדה למעצר;

שהתפרעה והכתה את השוטרת רותם בסטירות בראשה ובפניה, וגם לאחר שניסו השוטרים להשתלט עליה, המשיכה להכות את השוטרת רותם והעיפה את משקפיה;



שתפסה את ידה של השוטרת רותם ולחצה אותה חזק בציפורניה בעת שנאזקה.

6. לאחר שבחנתי את הראיות הנוגעות לשלב זה - טיבן, עוצמתן ומשקלן, מצאתי שהעובדות שיוחסו לנאשמת הוכחו ברף הנדרש בפלילים.

7. הראיות בנוגע לחלק זה מבוססות על עדויות השוטרות רותם וליאור, שוטר יס"מ דן עמר, השוטרת מעיין פרץ שתיעדה את השריטה על השוטרת רותם, השוטר אסף מאירי שצילם חבלות על גופו של השוטר איימן ועל גופה של הנאשמת ונהג המונית מוחמד עוויו, וכן על עדות הנאשמת.

8. **השוטרת רותם דהן** העידה שהשוטר איימן החל לדבר עם הנאשמות במונית, ולאחר ששמעה צעקות היא ניגשה לסייע לו. כשהגיעה למונית נדף מהנאשמות ריח חזק של אלכוהול. העדה ניסתה לדבר עם הנאשמות אך הן לא רצו בכך ולא ענו לשאלות השוטרים. סיפרה שבהמשך יצאו הנאשמות מהמונית לתחנת אוטובוס סמוכה ושם ניסו השוטרים להמשיך איתן בשיחה על הסדרת התשלום לנהג (פרוטוקול עמ' 11).

לדבריה שאלה את הנאשמות איפה הן גרות כדי שיוכלו להביא כסף מביתן, והן מסרו לה שאין להן כסף וגם לא תעודות זהות. סיפרה שבשלב זה החלו הנאשמות "לדבר לא יפה" וקראו לה "נשמה". והיא ביקשה מהן שלא לדבר כך, ובתגובה לכך צעקו הנאשמות וקיללו (פרוטוקול עמ' 12).

על המשך השתלשלות העניינים שבמהלכם התקיפה אותה הנאשמת, העידה כך:

"... שתיהן דחפו אותי ואיך שזה קרה איימן עצר את אחת מהן, את איירוס ואני נשארתי עם השניה שהמשיכה לדחוף אותי... ניסיתי להשתלט עליה כדי לאזוק אותה. לא הצלחתי כי היא סירבה למעצר, היא התנגדה, השתוללה, קיללה, איימה. הושבתי אותה על מושב הספסל כדי להשתלט עליה. היא התחילה לשכב על הספסל של תחנת האוטובוס ולבעוט בי. היא נתנה לי סטירות לפנים, העיפו לי את המשקפיים שניתלו לי על השיער כמה פעמים. בשביל להשתלט עליה ישבתי על הרגליים שלה שתפסיק לבעוט בי וניסיתי גם לאזוק אותה. איך שאזקתי אותה היא לקחה את היד עם הציפורניים ופשוט החדירה לי אותן לתוך היד. גם היה לי סימן..." (פרוטוקול עמ' 12).

9. **השוטרת ליאור אליסיאן (ללוש)** העידה שישבה בניידת יחד עם השוטר איימן, עת פנה אליהם נהג המונית והתלונן שהנאשמות לא משלמות לו עבור הנסיעה. בהמשך ניגשה יחד עם השוטר איימן למונית ולקחה את הנאשמות לספסל בתחנת אוטובוס סמוכה. מסרה שאינה זוכרת במדויק את פרטי האירוע, אך זכרה שהנאשמות לא שיתפו פעולה, לא רצו לדבר עם השוטר איימן והסכימו לדבר רק איתה. העידה שניסתה לעזור לנאשמות ולהגיע איתן לפשרה אך התקשתה לתקשר איתן, שכן הנאשמת צעקה, קיללה והתלהמו (פרוטוקול עמ' 19). טענה שבשלב זה, לא פירשה את התנהגות הנאשמות כתקיפה כלפיה (פרוטוקול עמ' 24).



עוד העידה שכאשר השוטרת רותם הגיעה למקום, האירוע התפתח ל"כיוון אחר" והיו הרבה צעקות, וכך סיפרה:

"רותם הגיעה, הבנות לא רצו לדבר איתה. רותם רצתה לדעת מה קרה, הן לא רצו לשתף איתה פעולה. זה היה הרבה צעקות. ניסיתי להרגיע את העניינים שהמצב לא יהיה יותר גרוע. במאית השנייה בלי ששמתי לב, זה כבר הפך לתקרית... זה כבר לא היה בצעקות. זה היה יותר פייסי" (פרוטוקול עמ' 19).

לדבריה, ניכר היה שהנאשמות היו בגילופין (פרוטוקול עמ' 19).

על האלימות שננקטה כלפיה, העידה לאחר ריענון זיכרונה, כך:

"כתבתי שהפרדתי בין החשודות לרותם בתחנת האוטובוס. החשודות נתנו לי מכות באף, בכתפיים, הן עיקמו לי את התג שם. הוכיתי אבל אין לי סימנים ולא כאבים שנמשכים זמן רב" (פרוטוקול עמ' 21).

עוד העידה שבשלב מאוחר יותר, ניסתה הנאשמת 2 להרגיע את נאשמת 1 (פרוטוקול עמ' 27).

10. **שוטר היס"מ דן עמר** העיד שהצטרף לאירוע בשלב מאוחר יותר, לאחר ששמע צעקות וראה את השוטרים "מבצעים מעצר" שלוהו בהתנגדות ובקללות. כן העיד שהתנהלות הנאשמות הייתה חריגה וכי נדף מהן ריח חזק של אלכוהול (פרוטוקול עמ' 33). מזכרו של העד הוגש מטעם ההגנה וסומן נ/1.

11. **הנהג מוחמד עוויי** העיד שהסיע במוניתו את הנאשמות ממרכז העיר - כיכר החתולות אל קריית מנחם. כשהגיע לביתן טענו שאין בידן כסף לשלם. לדבריו אמר להן "בסדר" ונסע לעבר נידת משטרה. סיפר שקרא לשוטר ואמר לו שהנאשמות לא רוצות לשלם לו ואין להם כסף. הבנות התווכחו עם השוטר שהוריד אותן מהמונית ועצר אותן. קודם לכן היו ויכוחים בתוך המונית עד שהנאשמות ירדו ממנה. השוטר מסר לו מספר אירוע והוא הלך להגיש תלונה. מסר שלא ראה את ההתרחשויות שמחוץ לניידת.

12. **מזכר של השוטרת מעין פרץ - ת/3**, מתעד שריטה על זרת ימין של השוטרת רותם. התמונות שצילמה, אבדו.

13. **תמונות שצילם השוטר אסף מאירי - ת/2**, מתעדות שריטות על פניו ועל אצבעו של השוטר אימן. יש להדגיש שגרימת חבלות אלה יוחסו לנאשמת 1. כן מתעדות התמונות חבלות על גופה של הנאשמת כלהלן: חתך על ירך ימין, שריטה על יד ימין וסימן חבלה על שוק ימין. בתמונות נראית הנאשמת יושבת על ספסל בתחנה ללא גרביזונים ועם ציפורניים ארוכות צבועות בלק ורוד.

14. **הנאשמת** העידה שיצאה לבלות עם חברתה בבר. בשעה 03:00 עלו שתיהן על מונית בדרכן לביתן.



חברתה (הנאשמת-1) סברה שיש ברשותה 500 ₪. כשהגיעו סמוך לביתן התברר שלא היה ברשותה כסף. לאחר שביקשו מהנהג לעלות הביתה ולהביא כסף, סירב הנהג לכך. לדבריה הנהג איים שייקח אותן לכפר ערבי. בתחנת האוטובוס היו שוטרים והנהג ניגש אליהם. השוטרים ניגשו לנאשמת-1 ולאחר מספר שניות היא יצאה מהמונית והנאשמת שמעה צעקות וקללות ונבהלה. עוד העידה שהשוטרת רותם ביקשה שתדבר מהמונית וביקשה תעודת זהות. סיפרה שירדה מהמונית וישבה על ספסל בתחנת האוטובוס. השוטרים היו עסוקים עם הנאשמת-1. מסרה שאמרה לנאשמת-1 באמהרית "תירגעי הכול יהיה בסדר" ובתגובה אמרה לה השוטרת רותם "תהיי בשקט אני לא מסכימה שתדברי", תפסה אותה והטיחה אותה בדלת הניידת שהייתה סגורה ואחר כך הצמידה אותה לניידת ואזקה אותה. בתשובה לשאלתה "מה עשיתי" השיבה השוטרת רותם "תהיי בשקט תעלי לניידת".

הנאשמת הכחישה שהתפרעה ותקפה את השוטרת רותם והכחישה שהעיפה את משקפיה ושהחדירה את ציפורניה לידה.

לשאלת בית המשפט האם סירבה להזדהות השיבה שלא סירבה אלא שלא הייתה ברשותה תעודת זהות.

הנאשמת בהודעתה - ת/1 מסרה גרסה בנוגע לכל שלבי האירוע כדלקמן:

הודתה ששתתה במהלך הבילוי שתי כוסות וודקה עם אקסל אך הכחישה שהייתה שיכורה.

כשנשאלה מדוע דחפה את השוטרת מסרה "עשיתי לה ככה אמרתי לה מה את מתקרבת אלי והרחקתי אותה ממני" (ת/1 ש' 39).

כשנשאלה מדוע קיללה את השוטרים השיבה שאמרה לשוטרת שהיא גזענית וזה לא קללה. ובהמשך מסרה שאמרה לשוטרת "יא בת זונה אל תגעי בי" (ת/1 ש' 58).

השיבה שאינה זוכרת אם אמרה לשוטרת "את תשלמי על זה ביוקר נראה אותך באזרחות חזקה" (ת/1 ש' 60-61).

אשרה שאמרה לשוטרים אחרי המכות שספגה מהם לטענתה "יא נאצים אתם לא יהודים בכלל" (ת/1 ש' 63-65).

כשנשאלה מדוע התנגדה כשהשוטרת ביקשה לאוזקה, השיבה: "כי אני בחיים לא היה עליי אזיקים אני פחדתי מזה".

וכשנשאלה כיצד התנגדה, השיבה: "הרחקתי את הידיים שלי למעלה שלא תשים לי אזיקים" (ת/1 ש' 47-49).
אחר כך סיפרה שהורידה את האזיקים בניידת ושמה אותם לידיה (ת/1 ש' 55-56).

הכחישה שהסימנים שנמצאו על השוטרת מקורם בה וטענה "אפילו ציפורניים אין לי".

עתה אפנה לדון במהימנות העדים כפי שבאה לידי ביטוי בכל שלבי האירוע:



15. גרסאות השוטרים תמכו האחת ברעותה בשורה של פרטים מהותיים ובכללם: הסירוב לשלם, הסירוב להזדהות, התנהגותה התוקפנית של הנאשמת - מילולית ופיזית, הצעקות, הקללות וחוסר שיתוף הפעולה שלה עם השוטרים ועם ניסיונותיהם לפתור את האירוע בהסכמה.

גרסאות השוטרים יוצרות גרעין אמת מוצק אחד שאינו ניתן לערעור, גרעין אשר משרטט תמונה קוהרנטית ושלמה של האירוע. נוסף על כך, השוטרים הם עובדי ציבור שפועלים על פי דין באכיפת החוק ובהשלטת הסדר הציבורי ואין להם כל מניע להעליל על הנאשמת עלילות דברים.

על פי גרסת השוטרים הנאשמת הייתה שרויה בגילופין ויש בכך להסביר את התנהגותה התוקפנית והבלתי הגיונית שכן כידוע אלכוהול מסיר עכבות ומוביל להתנהגות שמונעת מדחפים ללא אמצעי בקרה שיש, דרך כלל, לאדם פיכח.

הסיפור שסיפרו השוטרים הוא סביר ובעל הגיון פנימי. קיימת סיבתיות מובנית ומוסברת בגרסתם שניתן להבין באמצעותה את השלבים השונים של האירוע וכך גם קשר הגיוני בין התנהגות הנאשמת לתגובותיהם לרבות הסבר לאסקלציה שנבעה מהתנהגות הנאשמת ואשר הובילה למעצרה.

כך גם החבלות שנמצאו על גופם של השוטרים מחזקות את גרסתם. ומנגד יש בגרסתם הסבר לחבלות שנמצאו על גופה של הנאשמת - שימוש בכוח לצורך השתלטות עליה - מספר פעמים.

עדויות השוטרים היו כנות, מתונות ולא מעצימות וניכר היה שהעידו על מה שראו וחוו תוך ניסיון לדייק בדבריהם. סתירות, פערים מסוימים וחוסר זיכרון של חלק מהשוטרים בנקודות שונות, ניתנים להסבר בטבע האנושי, במגבלות הזיכרון האנושי ובהבדל במיקוד ובזוויות המבט בשים לב לכך שהאירוע היה אלים ודינמי. נכון, קיימות סתירות מסוימות בגרסאות השוטרים, שעליהם עמדה ב"כ הנאשמת בסיכומיה למשל בעניין עיתוי הגעת המונית או בשאלה מי מהשוטרים ניגש ראשון לנאשמות, ברם לא מצאתי שמדובר בסתירות מסוג אלה המעלות חשש לאמירת שקר והמעמידות בספק את מהימנות העד. אדרבא, הסתירות היו בעניינים שוליים שאינם יורדים לשורשם של דברים ועל כן מוכיחות שהעדויות לא תואמו, לא הובנו מראש ולא זוהמו.

על כן מצאתי לתת אימון מלא בגרסת השוטרים.

16. מנגד, לא רחשתי אמון לגרסת הנאשמת. גרסתה של הנאשמת הייתה גרסה מתפתחת במובן זה שהנאשמת התנערה מדברים שבהם הודתה בחקירה והכול במטרה להרחיק את עצמה מהעבירות שעברה ולצמצם את חלקה באופן שסותר את הודעתה ואת הראיות בתיק.

העובדה שהנאשמת הייתה נתונה להשפעת אלכוהול באירוע, מחזקת את גרסת השוטרים בנוגע להתנהגותה.



הנאשמת העידה על האירועים עדות שעומדת בסתירה חזיתית לעדויות השוטרים ואשר לא נתמכה בראייה כלשהי מלבד חבלות על גופה שכאמור מוסברות בגרסת השוטרים. מנגד, החבלות שנמצאו על גופם של השוטרים אינן מוסברות בגרסתה.

נוסף על כך, לא מצאתי בגרסת הנאשמת הגיון פנימי וסיבתיות. על פי גרסתה הנהג סירב לאפשרות שהנאשמות או מי מהן יביאו כסף מביתן - תרחיש שאינו סביר בעליל. השוטרים נקטו באלימות ללא סיבה ולא ניסו להקשיב או לפתור את הבעיה - שוב תרחיש שאינו סביר בהתחשב בכך שמדובר באירוע סיוור קל של אי תשלום לנהג מונית.

בהתייחס להתנהגות נהג המונית, טענה הנאשמת בעדותה שהנהג איים לקחת אותה ואת חברתה לכפר ערבי לאחר שהבין שאין ברשותם כסף לשלם על הנסיעה, אך למזלן היו שם שוטרים. מדובר בגרסה כבושה שלא בא זכרה בהודעתה ואף לא בתשובה לאישום.

כך גם טענתה שהשוטרת רותם הטיחה אותה בדלת הניידת לאחר ששוחחה עם חברתה באמהרית היא טענה כבושה שלא הוזכרה בהודעתה.

וכך גם טענתה שהשוטרים עצרו את הניידת באמצע הדרך כדי לאזקקה, לא נטענה בהודעתה במשטרה שם תיארה נסיעה רצופה ואף סותרת את גרסת השוטרים רותם ודן שהעידו שרק בתום הנסיעה בהגיעם לתחנה גילו שהאזיקים שניתנו על ידיה של הנאשמת, הותרו.

בהתייחס לאישום בדבר תקיפת השוטרת באמצעות שריטות, טענה הנאשמת שלא היו לה ציפורניים, טענה שנסתרת מיניה וביה מתמונותיה מיום האירוע בתחנת המשטרה שבהן היא נראית עם ציפורניים ארוכות המשוחות בלק ורוד.

כך גם טענה שהגרביזונים שלה נקרעו כתוצאה מאלימות השוטרת כלפיה ברם התמונות מצביעות על כך שאין לטענה אחיזה במציאות.

וכך גם לא ידעה להסביר כיצד נגרמה לה השריטה ברגלה כשנשאלה על כך.

כן נמצאו סתירות שונות בהשוואה שבין עדותה להודעתה כדלקמן:

בהודעתה הודתה הנאשמת בכך שדחפה קלות את השוטרת לשם הרחקתה ממנה; שהתנגדה לאיזוקה; שגידפה את השוטרים במילים "נאצים" וכן "בת זונה". התנהגויות אלה מהוות עבירה, ברם לא בא זכרם בעדותה. אדרבא, הנאשמת הכחישה בעדותה את הדברים זולת האמירה "בת זונה" שלגביה טענה שייתכן שאמרה אותה בלי משים. מכל מקום לא היה בפיה של הנאשמת הסבר מניח את הדעת לפערים המהותיים שבין העדות להודעה.



מסיבות אלה, לא מצאתי את עדותה של הנאשמת אמינה.

17. עוד אוסיף שגרסתה של הנאשמת נחלשת בשל כך שלא הביאה לעדות את הנאשמת-1, שהייתה עמה באירוע.

כידוע, הלכה מושרשת היא שמעמידים בעל-דין בחזקתו, שלא יימנע מבית המשפט ראייה הפועלת לטובתו. ואם נמנע מהבאת ראיה רלוונטית שהיא בהישג ידו, ואין לו הסבר סביר לכך, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראייה, הייתה פועלת נגדו.

ודוק, הימנעות מהזמנת עד הגנה לעדות, אשר על פי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה שדבריו של העד היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה שבה דוגלת התביעה (רע"פ 6723/05 ג'אבר נגד מדינת ישראל (14.07.2008), ע"פ 8994/08 פלוני נגד מדינת ישראל (01.09.2009), ע"פ 11331/03 קיס (אריק-בר) נגד מדינת ישראל (08.12.2004), ע"פ 6056/07 אלחמידי נגד מדינת ישראל (26.03.2009)).

לפיכך, הימנעות הנאשמת מהבאת חברתה - הנאשמת-1 שהיא עדה רלוונטית שמטבע הדברים צפויה הייתה לתרום לחשיפת האמת, פועלת לחובתה.

18. בהתחשב בכל אלה, קבעתי אפוא שהמאשימה הוכיחה את העובדות המיוחסות לנאשמת בשלב הראשון.

שלב שני - ההתרחשויות בניידת ובחניון התחנה

19. בשלב זה מיוחס לנאשמת:

שהרימה את ידיה למעלה וצעקה על השוטרת רותם כשזו הבחינה שהנאשמת אינה אזוקה וביקשה לאזוק אותה; שתפסה את ידה של השוטרת רותם והחדירה את ציפורניה לגב ידה לאחר שנאזקה.

20. לאחר שבחנתי את הראיות הנוגעות לשלב זה של האירוע - טיבן, עוצמתן ומשקלן, מצאתי שהעובדות שיוחסו לנאשמת הוכחו ברף הנדרש בפלילים.

21. הראיות בנוגע לחלק זה מבוססות על עדות השוטרת רותם, עדות שוטר היס"מ דן עמר ועדות הנאשמת.

22. **השוטרת רותם** העידה שבהיותם בניידת עת הגיעו לחניון תחנה, הבחינה שהנאשמת אינה אזוקה בידיה ועל כן ניסתה לאזוקה. הנאשמת הניחה את ידיה מאחורי גבה והזיזה אותן כדי למנוע זאת. בסופו של דבר הצליחה השוטרת רותם לאזוק את הנאשמת בידיה וברגליה בסיועו של שוטר היס"מ דן. כשניסתה לאזוקה בפעם השנייה בחניון התחנה, החדירה הנאשמת את ציפורניה ליד ימין של השוטרת רותם וגרמה לה לשריטות ביד ימין.



שוטר היס"מ דן עמר מסר שכאשר הגיעו לתחנה גילו שהנאשמת הייתה ללא אזיקים ורותם כבלה אותה שוב. לדבריו הנאשמת פתחה את האזיקים במהלך הנסיעה והם היו על הרצפה. העד מסר במזכרו - נ/1 פרטים נוספים על התנהגות הנאשמת בשלב זה, ברם מזכרו הוגש מטעם ההגנה לשם הוכחת סתירות ולא לאמיתות תוכנו ועל כן לא ניתן היה להסתמך עליו לצורך זה. בעדותו, בשלב החקירה הראשית לא שאלה התובעת את העד על פרטים נוספים אלה כפי הנראה מתוך הבנה שגויה שהמזכר הוגש לאמיתות תוכנו. בנסיבות אלה, לא אוכל להביא את הדברים בחשבון הראיות הקבילות.

הנאשמת העידה שהשוטרת רותם השאירה את האזיק פתוח ותוך כדי נסיעה שמה לב לכך, עצרה את הניידת בצד ואזקה אותה מחדש. סיפרה שבחניית התחנה היה עם השוטרת רותם שוטר נוסף. לדבריה השוטרת רותם הוציאה אותה מהניידת החלה להכותה לעיני אותו שוטר שהתבונן בה ברחמים. לטענתה אמרה לשוטר מדוע אתה מסתכל תעשה משהו והוא פשוט הסתכל ולא ידע מה להגיד. סיפרה שהשוטרת רותם אמרה "אני צריכה לשים לה אזיקים ברגליים" ובתגובה היא פנתה לשוטרת רותם ואמרה לה שלא צריך והחלה לבכות. לדבריה רותם הייתה השוטרת היחידה שתקפה אותה. הנאשמת עמדה על כך שלא התנגדה לאיזוקה. בהתייחס לשריטות על ידה של השוטרת רותם טענה שלא נגעה בשוטרת, לא הרביצה לה ולא שרטה אותה.

23. לאור האמון שרחשתי לגרסאות השוטרים בכלל והשוטרת רותם בפרט, מצאתי לאמץ את גרסתה גם בנוגע לשלב זה של האירועים. מנגד, מצאתי לדחות את גרסת הנאשמת שאותה כאמור מצאתי לא אמינה גם כשהיא עומדת בפני עצמה וגם בהשוואה לעדותם האמינה של השוטרים.

24. בהקשר לגרסת הנאשמת שלפיה ננקטה כלפיה אלימות בחנין התחנה לעיני שוטר שלא הגיב, הרי שעל פי הראיות שלפניי מדובר היה בשוטר היס"מ דן עמר שנכח באותו שלב בחנין התחנה יחד עם השוטרת רותם. דא עקא שההגנה לא הטיחה בו את טענתה של הנאשמת שלפיה ראה את השוטרת רותם תוקפת את הנאשמת ולא עשה דבר ואף לא את טענתה הנוספת שלפיה פנתה אליו הנאשמת עת הותקפה בבקשה שיפעל לטובתה אך הוא לא ידע מה להגיד. בנסיבות אלה אין כל משקל לטענותיה של הנאשמת בעניין זה. בהקשר זה אעיר שהנאשמת בעדותה נשאלה על זהות אותו שוטר אך לא ידעה לזהותו ואף לא לומר אם מדובר בשוטר שהעיד במשפט. וזאת למרות שקודם לכן טענה שהיא זוכרת את פניו.

25. בהתחשב בכל האמור לעיל, קבעתי אפוא שהמאשימה הוכיחה את העובדות המיוחסות לנאשמת בשלב השני.

שלב שלישי - ההתרחשויות בתחנה

26. בשלב זה מיוחס לנאשמת שהמשיכה לקלל את השוטרים ולהתנגד למעצר.

27. לאחר שבחנתי את הראיות הנוגעות לשלב זה של האירוע - טיבן, עוצמתן ומשקלן, מצאתי שהעובדות שיוחסו לנאשמת הוכחו ברף הנדרש בפלילים.



28. הראיות בנוגע לחלק זה מבוססות על עדות השוטרת רותם ועדות הנאשמת.

29. **השוטרת רותם** העידה שבתחנה קיללה הנאשמת ואיימה והתנגדה להובלתה. לדבריה, שתי הנאשמות החלו לשוחח ביניהם באמהרית ולמרות שהזהרו לחדול מכך, המשיכו בשיחתן. סיפרה שלקחה את הנאשמת לצד אחר כדי שתחדל לשוחח עם חברתה והיא התנגדה בכך שנשענה לאחור ובלמה עם הרגליים ובעקבות כך נפלה על אחוריה. לאחר מכן הורמה בידי שוטרים והתנגדה פעם נוספת באותו אופן ובעקבות התנגדותה נפלה על גבה. סיפרה שקצינה בשם שרית והשוטרת ליאור הגיעו וסייעו להרימה באמצעות אחיזה בידיה וברגליה והיא הועברה לצד אחר רחוק מחברתה.

30. **הנאשמת** העידה שישבה בתחנה, רצתה להתפנות אך השוטרת רותם סירבה. בתחנה שוחחה עם חברתה הנאשם-1 ואמרה לה באמהרית "למה זה מגיע לי" ובעקבות זאת אמרה לה השוטרת רותם "עוד פעם התחלת לדבר באמהרית, אני אקח אותך לחדר לבד". בשלב זה תיארה שחששה מהכנסתה למעלית או למקום סגור ונפלה למשך שנייה והשוטרים הרימו אותה והובילו אותה לחדר עם סורגים שם הרגישה אבודה ואומללה והתחננה לקבל מים.

31. לאור האמון שרחשתי לגרסאות השוטרים בכלל והשוטרת רותם בפרט, אני מאמץ את גרסתה בנוגע לשלב זה של האירועים. מנגד, מצאתי לדחות את גרסת הנאשמת שאותה כאמור מצאתי לא אמינה גם כשהיא עומדת בפני עצמה וגם בהשוואה לעדותה האמינה של השוטרת.

32. אשר על כן קבעתי אפוא שהמאשימה הוכיחה את העובדות המיוחסות לנאשמת בשלב השלישי.

האם העובדות משכללות את העבירות שמנויות בכתב האישום?

33. משהוכיחה המאשימה את העובדות שיוחסו לנאשמת בכתב האישום, מצאתי שעובדות אלה מהוות תקיפת שוטר והתנגדות למעצר. הדברים הם קלים פשוטים וברורים לעין ואין צורך להכביר מילים על כך.

הגנה מן הצדק

34. החלטתי לדחות את הטענה על שני חלקיה.

35. ההגנה העלתה טענת ההגנה מן הצדק עוד כטענה מקדמית. באותו שלב החלטתי לדחות את ההחלטה לשלב הכרעת הדין.

36. ההגנה טענה שיש לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק בהתבסס על שני אדנים: הראשון - הימנעות המאשימה לשקול את סגירת התיק בהסדר מותנה. השני - אי מיצוי החקירה בעניין אלימות השוטרים באירוע במחלקה לחקירות שוטרים.



37. בהתייחס לשקילת סגירת התיק בהסדר מותנה, טענה המאשימה שהסדר זה נועד למקרים שבהם הנאשם נוטל אחריות אמתית ומלאה על מעשיו, מה שאין כן בתיק דנא. כן טענה שמשיקולי מדיניות לא נערכים לעת עתה הסדרים מותנים בעבירות מסוג תקיפת שוטר, זאת בשל האינטרס הציבורי הגלום בניהול התיק והצורך בהגנה על שוטרים.

38. משפעלה המאשימה בהתאם להוראות ולנהלים המחייבים אותה, לא מצאתי בסיס לטענת הגנה מן הצדק.

בהתייחס לאי מיצוי חקירת מח"ש, משהועברה תלונת הנאשמת למח"ש ומשנתקבל אישור שפיטה כנדרש עוד בטרם הוגש כתב האישום, יצאה המאשימה ידי חובתה. במסגרת החומר שהונח לפניי לא הובאו ראיות על אופן טיפולה של המחלקה לחקירות שוטרים בתלונה ועל הנימוקים שהצדיקו זאת ועל כן אין בידי לקבוע ממצאים בעניין זה.

לפיכך הטענה נדחת.

מחדלי חקירה

39. החלטתי לדחות את הטענה.

40. ההגנה טענה למחדל חקירה שבאי איתור מצלמות אבטחה ב - "פארק מקסיקו" שבו החל האירוע ומצלמות החניון בתחנת המשטרה, ומחדל שבאי איתור עדים נוספים. לטענת ההגנה אי איסוף הראיות מנע מהנאשמת להוכיח שלא נהגה באלימות כלפי השוטרים ולהציג את הדברים כהווייתם, ובכך נפגעה יכולתה להתגונן נגד ההאשמות שהוטחו בה.

41. בעניין זה העיד במשפט רפ"ק שאדי אבו טריף, ששימש בתקופה הרלוונטית ראש מחלק חקירות כללי במרחב מוריה ואשר היה הממונה על החקירה. בעדותו, לא זכר אם נעשה בירור כלשהו בנושא המצלמות אולם מסר שלמיטב זכרונו אין מצלמות בחניון התחנה (פרוטוקול עמ' 38).

42. נכון, יש באי בדיקת נושא המצלמות מחדל חקירתי. חוקר סביר צריך היה לערוך בדיקה שכזו. ברם ההגנה לא הניחה תשתית עובדתית שלפיה אכן היו מצלמות בפארק או בחניון אשר לא נתפסו ולא הביאה ראיות או עדים מטעמה לתמוך בטענתה ולבססה. כך למשל לא נערכה בדיקה בשטח עצמו, לא הוזמן לעדות נציג הרשות המקומית שיכול היה להעיד על מצלמות שהוצבו בפארק ואף לא הממונה על אבטחת התחנה במשטרה שיכול היה להעיד על הצבת מצלמות בחניון התחנה וכיו"ב. אילו היו נעשות בדיקות שכאלה, ניתן היה לקבוע בנקל שמדובר במחדל חקירתי ולאמוד את משמעותו דהיינו את מידת הנזק הראייתי שנגרם להגנת הנאשמת בעטיו, ובהתאם לכך להחליט על הסעד המתאים. דא עקא שהטענה נטענה בעלמא, תשתית שכזו לא הונחה, ובדיקה שכזו לא נערכה. בנסיבות אלה לא ניתן לדעת אם אכן היו מצלמות ואם מדובר במחדל שיש לו משמעות אם לאו.



כך גם בעניין העדים הנוספים. משלא הונחה תשתית מתאימה לתמוך בטענה, לא ניתן לדעת אם קיימים בכלל עדים שכאלה, מיהם ומה המשמעות הראייתית שבאי חקירתם.

על כן הטענה נדחית.

סוף דבר

43. החלטתי להרשיע את הנאשמת בעבירות שלהלן:

- א. תקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין.
- ב. התנגדות למעצר, עבירה לפי סעיף 47(א) לפסד"פ.

ניתנה היום, ה' אב תשע"ט, 06 אוגוסט 2019, בהיעדר הצדדים.